

מאותו כלא עצמו. כלא מעשיהו, כאדם חופשי.

ביום הרביעי בשבוע שעבר קבעו שלר שה שופטי בית המשפט העליון, בראשותו של השופט חיים הכהן, כי "אין במעשהו של אומני כדי להעיד שהוא פושע מסוכן לציבור", והחליטו להקל בעונשו של הר איש שהורשע באונס סטודנטית. בית המשפט קיבל את ערעורו של אומני על חומרת עונשו, והמיר את שנת המאסר בפועל והשתתף על תנאי שהוטלו עליו על-ידי בית-המשפט המחוזי, בתקופת מאסר בפועל קצרה יותר ובשנה אחת של מאסר על תנאי.

ב-21 בינואר השנה, כאשר יצאו אחרוני הלוקוחות מהפאב, כך טענה התביעה כי מישפטו של אומני, נותרו במקום רק הוא והסטודנטית-המלצרית. אומני, שהיור אחר הצעירה במשך שבועות אחדים, ביקש לקיים איתה יחסים, ומשלו נעתרה לו אנס אותה באותו לילה בכוח. בית-המשפט פטרה מחווי בתל-אביב קבע, כי התנהגותה של הצעירה שנשארה עם אומני ביחידות, למרות שידעה את רצונו ממנה, נראת מוזרה ובלתי-מהימנה, אך עם זאת הדגישו השופטים, כי הצעירה לא נלחמה על תר-מתה, כי אם על החופש המיני שלה כאשה "לתת מתני שהיא רוצה ולמי שהיא רוצה". בית-המשפט העליון החליט לדחות את הערער על ההרשעה, בקובעו כי עדותה של המתלוננת כי אומני השתמש בגדה בכוח כדי לבצע את זממו, היתה מהימנה על בית-המשפט המחוזי ונסתייעה בעונה תו של אומני עצמו במיטרה. עם זאת הגיעו השופטים למסקנה, כי העונש שה-

יום אחרי השיחרור: אומני (במרכז) בפאב שזו. עני הקור מימין: תמונת ירמו

"אני עומד לכתוב ספר בשם, אנאטומיה של אונס..."

תיאור. זה לא בשבילי. אני בן-אדם חופשי מיסודי. עדי-כדי-כך חופשי, שלמען חופשי-הדיבור שלי הקרבתי הרבה אפשרויות, הן מבחינת קאריירה והן מבחינת עסקים. עד כדי כך חשוב לי החופש, שבני-המישפחה הקרובים שלי סבלו, כי אני לא מסוגל לעשות פשרות בנושא. במהלך העירעור שלי בבית-המשפט העליון קמתי, וביקשתי לטעון בשביל עצמי. חשבתי שעורר-הדין הסתבך עם אבי-בית-הדין שלא לצורך. אחרי דיון, הורשיתי לטעון לעצמי מי דיברת חמש דקות. אמרתי שזוהי חודשיים וחצי אני מנסה למצוא את האדם שיבין את מערכת-היחסים המיוחדת ש-היתה ביני לבין המתלוננת ובין חברתה הטובה ביותר, שהיתה המאהבת שלי. זוהי מערכת-יחסים מאד מסובכת. שאינה נושא למישפט. הסברתי את עניין 500 הירות שעומד ביני לבין החופש, הסברתי שהי מתלוננת היתה מוכנה למחול על כבודה עבור 500 לירות שלא שילמתי, כי רציתי לשמור הן על כבודה והן על כבודי. אבי-בית-הדין אמר לי כי הדבר העומד לזכותי הוא ההוואה שלי. ככל שאני מתרחק ממנה אני מוזק לעצמי. אבי-בית-הדין אמר שככה בא גבר ומתאר את רה היה כולו ביוזמתה. היא גם חיברה את המוסיקה וגם ניגנה אותה, ועוד אצלי בבית. לכן, יכול להיות שדפוסי ההתנהגות שלי הם אלה שצריכים היו לקבוע, מה עוד שהיא הכירה אותי מאד מקרוב וידעה מה צפוי לה ואיך אני מרגיש, ומהו סיגנוני בחיים.

כעת אני בחוץ. אני רוצה לנהל את הפאב שלי בצורה שחשבתי מהתחלה. אני רוצה שהוא יהיה מקום מיפגש לא רק לאינטליגנציה אלא גם לבורהמה. שי יישבו בו אנשים שאיכפת להם, שיהיה טוב לכולם אף חשבון אף אחד. אני גם מתכוון לחזור לפעילות כלכלית. קצת קשה לי להתאושש אחרי המכה הקשה שספגתי, אחרי הכל עיסקי הבנייה שלי נהרסו, ואילמלא גיסי שהמשפט לנהל את הפאב, ייתכן מאד שהפאב היה נסגר.

הדבר הכי חשוב לי בחיים הוא שני ילדי, תומר ומיכל. נקודת-האור היחידה בחיי היתה ששילטונות מעשיהו הסכימו שאזכה לביקור בן שעה פעם בשבועיים במקום חצי-שעה כל שבוע. היחסים עם ילדי מאד פתוחים ומאד אמינים. הגיבוי שקיבלתי מילדה בת תשע ומילד בן השש היה הדבר הכי חשוב שקרה לי במאסר. הם ידעו שאני יושב בבית-סוהר, ידעו שאני יושב על אשמה מהסוג הזה שמקורה בטעות. מיכל ידעה שיש בה מיקרה של חיזור ואחבה עם המתלוננת. שאותה הכיר רה. תומר לא ממש הבין. הוא אמר למאהל בית-הכלא שהוא יבוא עם חבר וישחרר אותי. תהפוכות הנפש שעברתי הביאו אותי

שהדברים התגיוניים ביותר הפכו אבסור-דיים — ולהיפך. בן-אדם כמוני, שהוא אימפולסיבי וכנסן לפרינציפים, מסתבך אין סוף, וכך הגעתי לצינוק. קיבלתי שמונה דוחות על התחצפויות לסוהרים, ויום צינוק. כשהוכנסתי לצינוק, ברגע שבו נסגרה הדלת כוסיתי זיעה מכף רגל ועד ראש. חשבתי: 'מפה אני הולך רק לבת'ים'. אני סובל מקלסטרופוביה. בצינוק זה היה מודגש פי כמה וכמה. לא יכולתי לישון. עברו לי בראש כל החיים שלי. חשבתי מחשבות פאטאליות על מוות והת-אבדות. עשיתי לבסוף ספורט, על-מנת לא לחשוב וכדי להתעייף.

אני צנחן, אוהב מרחבים. להיות שם סגור, לבד, ישמור האלוהים! אני שדאי כל ימי חיי, אני לא מסוגל להיות סגור. זוהי לדעתי, גם בעייתו של כושי רימון הכלוא בגרמניה. התחלתי לעסוק בספורט כדי לשכלל את כושר ההתגוננות שלי, כדי להעביר את הזמן, כדי שיתנו לי יותר כבוד וכדי להתעייף. לפעמים הייתי עושה יוגה.

ככלא כולם קוראים את ניטשה, שהוא חומר מצויין לאסירים. הוא מעודד את רוחו של האדם כפרט. מוטקה קידר הכניס את ניטשה לבתי-הסוהר, וזה ייאמר לז-כותו.

במשך חמישה וחצי חודשים חשבתי איך אפשר לאדכות. מה צריך לעשות שהעיר-עור יצליח. נכנסתי לפאראנויה של פחד, שכחוצאה מהעירעור יוספו לי עוד תקור פת מאסר. לא ידעתי איך לצאת מזה. חשבתי איך קרה לי, למה ומה. הדבר הכי גורא שהרגשתי היה שאני חיי-מפשע. הרגשתי שההיגיון שלי מתעוות, וזה טימי-טם לי את השכל והביא אותי אל סף השיגעון. כל הזמן עשיתי חשבון אם דיברתי במישפט נכון או לא, אם לקחתי עורך-דין נכון, אם הבאתי עדים נכונים. הרגשתי שאני דויד הנלחם בגוליית. באתי לבית-הסוהר מנוטרל מאמצעי-התיקשורת, מבודד מהעולם וללא אמצעי-הגנה, כאשר מולי עומדת תביעה מאומנת. מיומנת. קנטרניות ונשכניות, שמטרתה לז-כות במישפט וכל אמצעי כשר, כולל רצח-אופי.

"גיבוי מילדה

בת תשע"

דעת הקחה, בית-המשפט והעיתוי נותו עסקו במרכיבי האישיות של שמוליק אומני כאילו שהיו להם שהות מספקת, רצינות וכובד-ראש כדי לדון בנו-שא כזה. עצם ההכרח הנוראי להעמיד את אישיותי למישפט ציבורי היה מחריד עבורי. כסופו של דבר יצאתי עם הראש מורם, ועת הרבה חברים וצנזרים מבית-המאסר

אומני עם צנחנים ואנשי היחידה 101 * "שנות חיי היפות ביותר..."

תי נדר אף פעם לא להגיב באלומות, ויש לי נטייה לאלומות. אבל קשה היה להימנע מכך. מתוך הצורך הבלתי-ניתן לעקיפה לשמור על הכבוד העצמי, שהפך בשלב מסוים לצורך קיומי, נאלצתי להת-עלות על עצמי. כי נוצר מצב שבו, אם לא אני על הקנטות, יתעללו בי.

אחרי הכל אני אנס, ואנסים בבית-הסוהר הם הדרגה הנמוכה ביותר של האסירים, יחד עם רועי הזונות. כך הס-תכסכתי בתיגרה. אחד האסירים התגרה בי, כינה אותי אנס, אמר שצריך לשמור על הילדות שלו מפני. מה נותר לי לעי-שות? הסתככתי איתו בתיגרה. היינו 10 בתא 301 בביתן. היו שם אני שים מכל הסוגים. כל הזמן שלא הורשעתי, עשוי לי כבוד הכי גדול. כמה שעברייני היה יותר כבד, קיבלתי ממנו יותר כבוד. כשהורשעתי, לא היה לי מה למכור. נש-ארתי מפורק מנישקי העיקרי. והיות שאני לא בן 20 ולא יכול לפתוח כל יום ראש, נשאר לי לאכול את הלב. כך ירדתי 12 קילו במישקלי. הדבר הנוראי ביותר שקרה לי, הוא

טל על אומני חמור מדי לאור הנסיבות. המתלוננת, קבע בית-המשפט העליון, התי-ייתה עם אומני במקום עיסוק בשעות הלילה ובחרה ללון אצלו מיוזמתה. וזה מומן התרקמו בינה לביןו יחסים ידיו-תיים אשר הגיעו גם לידי פעילות מינית. אסיכי לא הסכימה מעולם להיבעל על-ידו. לכן, אם כי הוא עבר על החוק בעש-ור תו אשר עשה, אין במעשהו כדי להעיד עליו שהוא פושע המסוכן לציבור והזקוק לעונש חמור כלי-כך ויש להגן על הציבור מפניו."

עד כאן דבר בית-המשפט העליון, וכך מספר הוא עצמו על שישה החודשים ו-15 הימים שעברו עליו מאחרי סורג ובריה.

"דויד הנלחם

בגוליית"

אומר שמודיק אומני: כשנוצר מצב שבו אני, שמוליק אי-מני, בן-אדם ישר עם גאוה וחוש-צדק